

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **D. J.**
státní příslušnost Gruzie
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem 190 00
Praha 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020 č. j. OAM-71/LE-BE01-BA04-PS-
2020, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 5. 11. 2020. Žalobce namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době. Žalobce žalovanému vytkl, že vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Použitím mírnějších opatření se v napadeném rozhodnutí žalovaný zabýval jen stručně a pouze v jednom odstavci, což nesplňuje náležitosti odůvodnění. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný pouze rekapituluje jeho pobytovou historii a konstatuje, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněna mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Dle žalobce správní orgán v napadeném rozhodnutí zmiňuje jenom skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a úplně opomíjí vzít v potaz skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Dle žalobce žalovaný rovněž překročil meze správního uvážení, a to ve vztahu k závěrům, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný dovozuje možnost existence oprávněných důvodů pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace příslušné složky Policie ČR. Vychází tedy jen z důvodů, na základě kterých byl v předchozím rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný argumentaci o existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, opírá pouze o tvrzení, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně. Dle žalobce uvedené okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. K závěru, že o mezinárodní ochranu požádal jenom účelově, žalobce namítal, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do České republiky. Žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že to hlavní, co v řízení hodnotil, je skutečnost, že se dopustil protiprávního jednání spočívající v pobytu na území ČR bez pobytového oprávnění. Ovšem okolnosti ostatní, zjevně nevzal dostatečně v úvahu.
2. Další výhrady žalobce se vztahovaly k délce trvání zajištění. Žalovaný neuvedl, na základě jakých podkladů bude rozhodovat v téměř maximální možné době, kterou lze využít. Délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by odpovídat individuálním okolnostem případu. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání zajištění není v dané věci přiměřená a budí dojem účelovosti.
3. Závěrem žalobce žalovanému vytkl, že napadené rozhodnutí postrádá náležitosti řádného odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v jednotlivých odstavcích

poskytuje velice stručnou argumentaci, což však nelze považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí dle citovaného zákonného ustanovení.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Konstatoval, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu ze dne 13. 7. 2020 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem byla skutečnost, že dne 13. 7. 2020 byla kontrolována totožnost žalobce, kterou prokázal biometrickým cestovním dokladem Gruzie, ve kterém měl vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 3. 11. 2019 z polského hraničního přechodu a lze se tak domnívat, že na území ČR vstoupil nelegálně nebo zde nelegálně pobývá. Na základě zjištěných skutečností byl žalobce zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová. Žalovaný v podrobnostech odkázal na shromážděný spisový materiál. Vyslovil názor, že postupoval v souladu s právními předpisy.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 13. 7. 2020 č. j. KRPA-182016-12/ČJ-2020-000022-ZSV byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění a umístěn do ZZC Bělá – Jezová za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 13. 7. 2020 byla kontrolována totožnost žalobce, který se prokázal biometrickým cestovním dokladem Gruzie, ve kterém měl vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 3. 11. 2019 z polského hraničního přechodu. Vzhledem k tomu, že hlídka pojala podezření, že žalobce porušil ochranné nařízení vlády ČR pro vstup na území, byl žalobce zajištěn a přemístěn do ZZC Bělá – Jezová. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení dne 13. 7. 2020 uvedl, že vycestoval z Gruzie do Polska, kde zůstal až do 12. 7. 2020, kdy odcestoval do České republiky. Ke svému pobytu na území schengenského prostoru sdělil, že si je vědom uplynutí 90 denní lhůty a že v České republice neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu. K pobytu na území České republiky uvedl, že si nebyl vědom nařízení vlády ČR a nedisponuje vyšetřením na COVID-19. Nemá zde žádný majetek ani příbuzné, s nikým zde nesdílí společnou domácnost, nemá k nikomu vyživovací povinnost a jeho případné vyhoštění by nebylo vůči nikomu nepřiměřeným zásahem do soukromého či rodinného života. Nenavázal zde ani žádné kulturní či společenské vazby. Ty má v Gruzii, kde žije jeho rodina, konkrétně rodiče a bratr. Je svobodný, bezdětný. S ničím se neléčí, je zdravý. V případě potřeby se vrátí do Gruzie, kde má rodiče a rodinný dům a kde prožil celý život. Zároveň sdělil, že není žádná překážka ani důvod, které by mu bránily ve vycestování. V Gruzii mu nic nehrozí. Je to pro něho bezpečná země a v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně.

7. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 7. 2020 č. j. OAM-71/LE-BE01-BA04-PS-2020 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 5. 11. 2020. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Poukázal na to, že na území České republiky žalobce přicestoval z Polska, kde pobýval již od listopadu 2019. O mezinárodní ochranu však požádal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Jeho jednání je naprosto účelové. To navíc v případě, kdy nesdělil žádné objektivní překážky vycestování do vlasti. Naopak uvedl, že se do Gruzie může vrátit bez problémů a udělá to. Dle žalovaného je z postupu žalobce zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. V této souvislosti žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.
8. Krajský soud k námitkám žalobce předepisuje, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je podle § 46a odst. 6 zákona o azylu prvním úkonem v řízení a podle § 46a odst. 4 téhož zákona musí žalovaný tento úkon učinit poměrně v krátké lhůtě 5 dnů, a to včetně doručení rozhodnutí žadateli. Žalovaný proto při vydání rozhodnutí o zajištění vychází především z dostupných informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR. V tomto postupu neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, jak plyne z jeho rozsudku z 5. 3. 2014 č. j. 3 Azs 24/2013-42, za předpokladu, že převzatá skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci daného důvodu k zajištění. Námitka žalobce, že se správní orgán omezil jen na zjištění policie v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění, není s ohledem na výše uvedené, důvodná. Je rovněž třeba poznamenat také to, že žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění kromě toho zohlednil i okolnosti, za kterých žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svá zjištění a závěry z nich plynoucí uvedl detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud shledal dostatečným a vyhovujícím nároku § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Soud dále zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s ochranným nařízením vlády ČR pro vstup na území ze dne 30. 6. 2020, které vydalo Ministerstvo zdravotnictví ČR pod č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN podle § 80 odst. 1 písm. h) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19. Tímto ochranným opatřením byl nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespádají pod tímto ochranným opatřením do stanovené výjimky), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat

teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním dostatek času. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti, naopak tvrdil, že se do Gruzie může vrátit bez problémů a udělá to. Přesto požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to nikoliv bezprostředně poté, kdy k tomu měl příležitost, ač mu v tom nic nebránilo, ale teprve po svém zajištění za účelem realizace uloženého správního vyhoštění. Jeho jednání tak svědčí o vědomém nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval uložená zvláštní opatření. Soud má za nesporné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na skutková zjištění žalovaného se soud ztotožňuje s jeho názorem, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

10. Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdy by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48). Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Krajský soud přisvědčil v otázce neaplikace zvláštních opatření v případě žalobce závěrům žalovaného, který opřel své rozhodnutí o to, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně a v rozporu s ochranným nařízením vlády ČR pro vstup na území. V rozhodnutí také zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Žalobce neoznačil žádnou překážku, která by mu v návratu do vlasti bránila, tvrdil, že se vrátit chce, ale po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění se svému vycestování snažil zabránit požádáním o mezinárodní ochranu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 420/2018-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24. Soud má za to, že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření zabýval v komplexním pojetí individuální situace žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil. K námitkám žalobce soud dále uvádí, že v žalobě ani neuvedl, jaké konkrétní okolnosti měl žalovaný v jeho věci opomenout. Žalovaný se dle názoru soudu vypořádal řádně se všemi klíčovými individuálními okolnostmi jeho případu. Dle názoru soudu zajištění žalobce není v rozporu ani se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu a jak výše uvedeno žalobce v žalobě ani neuvádí, konkrétně které okolnosti nevzal správní orgán dostatečně v úvahu.
11. Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně stanovení doby zajištění. Žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu, své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje, proto v podrobnostech odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal na konkrétní skutkové okolnosti

daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem dospěl k závěru o nutnosti povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximálně možné zákonné délce. Soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, odpovídá v konkrétním případě též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

12. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
13. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 21.08.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně